

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Quomodo sint iuuandi tentati Nouitij & alij non Professi, qui dicunt se
vocos ad Religionem, non vt in ea perseuerent, sed tantum, vt benè
instruantur in rebus spiritualibus, & piè viuendi praxim ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

CXVI. Quantum fieri potest, sine graui & vrgenti causa, nullum puniat pridie communionis, vt lato animo se pręparat ad SS. Sacramentum. Multi enim sunt imperfecti, qui totā die tristantur, etiam ob leuem penitentiam, vt Aaron visis duobus filiis suis diuinitus occisis, non comedit hostiam pro peccato, quam comedis debuerat, & ob id reprehensus à Moysē respondit: *Quomodo potui comedere eam, & placere Domino in ceremoniis mente lugubri? Quod cum audisset Moyses, recepit satisfactionem.* Leuit. 10. 1. 17. 18. 19. 20.

CXVII. Nisi vrgentissima causa cogat, nunquam tempore Examinum conscientię & Meditationis adeat Patres graues in eorum cubiculis, petendi consilij causa, vel aliquid eis indicandi, ne putent, sub hoc quesito pretextu R. V. velle agnoscere, an tunc meditentur vel conscientiam examinent. Hoc enim actu immeritò vtuntur aliqui rudes Superiores, & malè sentientes de talium virtute, maximè eorum, qui à Superioribus maioribus exempti sunt à visitationibus eo tempore. Quòd si vrgens necessitas contrarium facere coget, hoc ipsum agnoscant, sic tunc à R. V. visitati.

CXVIII. Patentes subscribat, nomen & cognomen suum exprimendo immediatè sub Patentibus, ne quid spatij intercedat sub scribat autem in illā Patentium parte, quę correspondet dextrę manui subscribentis: Nam Regum & Principum est proprium, sub scribere litteras vel Præuilegia, in loco sinistrae manui opposito. Quocirca non subscribat his verbis: *Idem qui supra.*

CXIX. In ædificiis probante Generali vel prouinciali inchoatis, tam altas portas faciat, vt à quouis facillè pertransiri possint, etiam pileum altum gestantibus, ne opus sit caput inclinare in ingressu.

CAPVT VIGESIMVM.

Quomodo sint iuuandi tentati Nouitij & alij non Professi, qui dicunt se vocatos ad Religionem, non vt in eā perseuerent, sed tantum vt bene instruantur in rebus spiritualibus, & piè viuendi praxim addiscant, quā deinceps in seculari statu vtantur, relicto religioso.

Antiquus mendacijs Pater, qui tanquam leopugiens circuit, quærens quem denoret, præter antiquas artes, quibus multos ad statum religiosum deferendum perduxit, nouam inuenit, quā non tantum Nouitios sed veteranos quoque Religiosos in nostrā Societate, ad eam deferendam cepit inducere. Quā de re primū à quodam Nouitiorum Magistro, aliquot ante annos manens in Bohemiā factus sum certior.

Quocirca, quod tunc consilium ab eo experimentum dictaueram pro huius in Nouitiatu tentationis remedio, & postea intellexeram valdè salutare fuisse, volui hic inserere: præsertim cum rescierim alios quoque, votis exacto Nouitiatu obstrictos, nondum professione Religionis ligatos, hoc ipso pretextu benè viuendi in seculo, post agnitum & probatum in statu religioso rectè viuendi modum, ad statum secularem voluisse redire.

Dico itaque, si placidè, lentè, & stauiter, postulas antea ad Dominum Deum & Sanctos eius, præsertim Angelos Custodes, præcipue verò ad Reginam Angelorum preces, hac tentatione laborantibus hæc proponantur, & benè à tentatis percipiantur remedia, posse illos valdè iuuari.

Primò proponendum est iis paternè, vocationem ad Religiosum statum consistere in duobus actibus nostrę mentis, à præueniente supernaturali & adiuuante Dei gratiā ortis:

Primus est illuminatio intellectus, eaque multiplex, iuxta diuersitatem personarum quæ vocantur à Deo. Aliter enim illuminat intellectum, vocando adules, aliter iuuenes, aliter innocentes, aliter peccatores, vnicuique congruas immittendo inspirationes, spectatā vniuersiisque & naturali & morali conditione, ac dispositione accommodans se vniuersiisque captui. Porro in hac illuminatione intellectus, Deus quem ad statum Religiosum à seculari auocat, id facit, proponendo efficaciter motiua aliqua, per quæ eius voluntatem mouet, ad deferendum secularem statum, & amplectendum religiosum: vnum vno motiua, alterum altero, excitans ad statum secularem deferendum. Altera pars gratiæ efficacis complens vocationem internam, consistit in motione efficaci voluntatis, quā facit, vt velit efficaciter statum religiosum amplecti, quem illi eligendum proposuit per illuminationem intellectus, seu motiua ad hoc exequendum data. Atque hoc modo Deus in alijs quoque operibus bonis eligendis, homines gratiā suā præuenit & adiuuat, vt constat ex Concilio Tridentino & SS. Patribus, præsertim S. Leone Papa, & S. Augustino pluribus in locis, & S. Bernardo & S. Macario.

Cum ergo principium vocationis consistat in intellectu illuminatione, in quā Deus proponit ei quem vocat, totum id quod vult ab eo eligi actu voluntatis interno, & postea executioni mandari exterius, cum nulli vnquam ad Religionem vocato proponat, vt tantum ad tempus in eā permaneat & postea exeat, sed sine vllā restrictione suadeat illi, vt intret tanquam ad mortem perseueraturus: nemo potest dicere se à Deo vocatum esse, vt tantum ad tempus maneat in Religioso statu. Cuius rei etiam hoc signum est, quòd dum talibus ab Examinatoribus proponuntur magnæ difficultates super-

S. Leo. 11.
de ieiun.
dec.
T. rid. 1. 1. 1.
6. c. 1.
Aug. 1. 1.
de peccat. merit.
cap. 19.
Bern. 1. 4.
breui.
Mac. 1. 1.

tenturæ illis in religione generoso animo offerunt se, ad illas tolerandas vsque ad mortem, idque promittunt, sine vllâ restrictione ad temporaneam tantum in Religione mansionem.

Secundo Deus vocat homines ad Religionem, vt de fide certum est, non minus sapienter vocat, quàm in vocat ad obsequia sua alios homines pij valdè, prudentes ac discreti: sicut ergo ij ita vocant ad suum famulatum, vt velint eos in suo obsequio detineri, quamdiu sua eis possint impendere obsequia, ita multò magis Sapientia æterna Dei ita vocat ad religiosa obsequia alios, vt in iis permanent quamdiu possunt, possunt autem quamdiu viuunt, immò in ipsâ quoque morte, & per ipsam mortem ei seruire, iuxta illud Apostoli, *sue viuimus, sue morimur Domini sumus*. Est ergo non Dei sed diaboli vocatio, dum quis à statu religioso carni mollesco ad secularem abducitur, in quo caro mollior tractatur. Quà de re verè & pulchrè S. Bernardus discit: *Quoties importunè (vt assulet) carnalis cogitatio mentem pulsar: verbi gratiâ, cum de potu, de cibo de somno, ceterisq; similibus ad carnis curam pertinentibus cogitantes, humano quodam inardescimus desiderio; certum sit nobis, spiritum carnis esse qui loquitur: & tanquam aduersarium repellamus eam, dicentes: Vade retrò satana, quoniam non sapi ea que Dei sunt: sed magis sapientia tua inimica est Deo. Cùm autem non de illecebris carnis, sed de ambitione seculi, de iactantia & arrogantia, ceterisq; similibus cogitatio vana versatur in cordibus nostris, spiritus mundi est qui loquitur, longè perniciosior hostis, & maiori sollicitudine repellendus Interdum verò satellitibus istis terga vertentibus, princeps ipse habens iram magnam tanquam leo rugiens insurgit aduersus nos, cùm videlicet non ad voluptatem carnis aut seculi vanitatem, sed ad iram, ad impatientiam, ad inuidiam, ad amaritudinem animi prouocamur; importunè ingerendo si quid minus amicebiliter minusue discretè factū videtur aut dictum: si qua demque aut in signo aut in opere quolibet data videtur indignationis occasio, materia suspitionis. Huic ergo cogitationi non aliter quàm ipsi diabolo resistendum est: nec aliter ab eâ, quàm ab ipsa perditione, cauendum. Scriptum est enim: In patientiâ vestra possidebita animas vestras. Est tamen aliquando vt spiritus noster à quolibet horum trium crebrò superatus & seruus adductus illi, in suam ipsius perniciem (ben) dicit illius agat, vt iam sine omni alterius spiritus suggestione ipsa ex se anima, aut voluptuosas aut vanas aut amaras pariat cogitationes. Iam verò non facillè arbitror posse discerni quando noster ipse loquitur spiritus, quando uero loquentem alterum audiat quemlibet & tribus illis. Sed quid refert, quicumque loquitur, dum vnum & idem sit, quod loquuntur: Quid refert loquenti nosse personam, dum constat perniciosum esse quod loquitur: Si inimicus est, resistite viriliter inimico: si tuus ipse spiritus est, argue eum, & miserabiliter plange, quod in tantam miseriam & tam miserabilem deuenit seruitutem.*

Tertio. Ad Diuinam Sapientiam spectat, &

charitatem quâ amat salutem nostram, ne nos vocando ad Religionem, decipiat: deciperet autem valdè & turpiter, si vocatos ad illam, nollet viuere iuxta eius statuta, & non exequi in eâ quod est essenziale. Cùm ergo essentia religiosi status consistat in votis eius, & in votis Religiosis, tanquam pars integralis eorum, sit duratio ad mortem, præsertim in nostrâ Societate, in quâ in Formulâ votorum ab iis qui se iis obstringunt clarâ voce & coram testibus in domestico sacello, solent pronunciat in fine Nunciatus illa verba formalia: *Promitto me eandem Societatem ingressurum, vt vitam in eâ perpetuò degam*, idè certum est, ita omnes vocari ad Religionem, vt in ea, quantum est ex parte sua, viuât ad mortem.

Quarto. Quælibet votorum renouatio, & prima votorum emissio, & quodlibet propositum, vota emissâ seruandi, immò & illud quod Nouitij faciunt sepius, desiderando suo tempore vota religiosa emittere, & apud se statuendo, se ea emissuros, si permittentur, idque habendo & sperando pro magno beneficio, cum, inquam, hæc omnia sint bona opera supernaturalia, siquidem propter finem supernaturalem fiunt, ad quem nec natura, nec dæmon potest hominem excitare, certissimum est, oriri in nobis à Diuinâ gratiâ nos ad illa excitante & vocante, iuxta phrasim Concilij Tridentini & S. Augustini, qui omnia opera supernaturalia aiunt proficisci à moratione Dei. Quocirca cùm illis propositis, & emissione, ac renouatione votorum semper fuerit mens eorum, ea facere & obseruare vsque ad mortem, præsertim iuxta Constitutiones & formulam votorum nostrorum, dubium esse non potest, à Deo vocatos esse, vt vsque ad mortem in illis votis perseuerent.

Quinto. Accedunt promissiones sæpe facte, & in Nouitiatu & postea, post lectum examen, & regulas, & Bullas de voluntate perseuerandi in religione: quando ergo contrariæ cogitationes veniunt, à naturâ vitiatâ, vel à dæmone procedunt, cuius est proprium, retrahere homines, à vocatione Dei, illique contraria moliri.

Sexto. Quando sic vocati sentiebant in se moraliter certos pios affectus, vel doloris de peccatis, vel amoris erga Deum, vel alias consolationes in oratione, & communionem, vel piorum librorum lectione, vel piis colloquiis & exhortationibus, solebant sentire in se constans desiderium seruiendi Deo in Religione vsque ad mortem; quod signum est, expressam esse Dei voluntatem, vt perseuerent in ea ad mortem vsque; siquidem per has consolationes & pios affectus, à sola diuina gratia causatos, excitabatur ad propositum perseuerantiæ. Quoties super castigando corpore, inquit S. Bernardus term. de 7. Spiritibus col. 2. humiliando corde, seruandâ unitate, & charitate Fratribus exhibendâ seu ceteris virtutibus

tibus acquirendis, conseruandis, amplificandis, salubris cogitatio in mente versatur, diuinus sine dubio Spiritus est, qui loquitur, aut per se ipsum sanè, aut per Angelum suum. Et quemadmodum de humano aut maligno spiritu dictum, sic & de Angelico & de Diuino. Nec facile est, quis loquatur, discernere, nec ignorare periculosum: præsertim cum certum sit Angelum bonum nunquam loqui ex semetipso, sed Deum esse qui loquitur in ipso. Studiosius igitur deinceps consideremus, quoniam modo malignorum illorum spirituum suggestiones audire, imò quantà indignatione abicere debeamus, auertentes aures nostras ne audiamus sanguinem & sapientiam quam reuelat caro & sanguis: paruulos quoque Babylonis, cogitatus scilicet mundanos ab ipso initio tenentes, & allidentes ad parietem: ipsum etiam malignum cum temptationibus suis à conspectu cordis nostri abicientes & deducentes ad nihilum. Eas verò cogitationes, quæ iustitiæ & veritatis nos admonent, totà deuotione suscipientes, Diuina dignationi gratiam habeamus: nec aliquando tanta benignitati inueniamur ingrati, scientes, quoniam ipse est qui loquitur iustitiam: ipse enim, cuius sermo veritas est. Quanta enim temeritatis, imò quanta insanie est, si forte dum alloquitur nos Dominus Maiestatis, nos insensati auertamus aures, & ad nescio quas ineptias conuertamur? Quanta est hæc iniuria, & quam grauius vindicanda, cum vilissimus vermis clamantem ad se audire dedignatur Creatorem vniuersitatis? Quanta verò & quam ineffabilis Diuina dignatio bonitatis, quæ quotidie conspicit nos infelices, auertentes aures, obdurantes corda, & nihilominus clamat ad nos, & iugiter clamat in plateis: Verè in plateis, quia in latitudine charitatis. Ecce enim bonorum meorum non egēs Domine: & tamen dicis, Conuertimini filij hominum. Et iterum clamas: Reuertere, reuertere Sannanitis, reuertere, reuertere, vt intueamur te. Propterea obsecro vos, dilectissimi, qui reminiscimini Domini ne taceatis, & ne detis silentium ei: audientes iugiter quid loquatur in vobis Dominus Deus, quoniam loquitur pacem. Felix & beata anima, quæ venassu[r]rij Diuini percipit in silentio, frequenter iterans illud Samuelis. Loquere Domine, quia audit seruus tuus. Cuius rationis vis melius agnosci poterit à nostris, si pendatur ex Regulis S.P.N. Ignatij ad motus animæ discernendos, primæ hebdomadæ Exercitiorum conuenientibus, regula 2. 3. 4. 5. 6. 10. & ex regulis secundæ hebdomadæ regula 1. 4. 5. 6. 7.

Quocirca commendanda est talibus seria lectio sermonis de quadruplici debito S. Bernardi.

cap. 3.

Ponderent etiam qui sic tentantur id quod scriptum reliquit B. Laurentius Iustinianus in l. de disciplina & perfectione Monasticæ conuersationis: Plerique exierunt, qui propter instabilitatem terga verterunt, & à sancto proposito (quod semel bonâ fide ac simplici corde ceperunt) commoti sunt, eligentes in alio statu, quam in eo ad quem vocati fuerunt, Domino militare. Argenti nempe ci imine, tales, reos se fecere. Hi etenim tacite Deum calumniauerunt, insipienter egisse, se statum arripere non congruentem sibi. Tain

eorum opinio, omni vacua est ratione, imò iniquitate & cecitate plena. Qui enim hominem sua sapientia plasmavit ex nihilo, & ex sua merâ caritate, potuitne ignorare quod illi opus sit, aut illum proderet, si in Congregationem eum vocat, in quâ anima salutem adipisci non valet: Ridiculum, & ab omni æquitatis iure semotum est, arbitrari Deum sapientiâ suâ, mundi & omnium quæ in mundo sunt, probatissimum esse rectorem, & in hac solâ vocatione defecisse.

Et c. 5. col. 2. Differens de beneficio vocationis ad statum religiosum inter alia pulchra hoc habet: Quid excellentius in hac æsequi potest peregrinatione, quam vt Diuino quis mancipetur obsequio, quam vt Christo persoluatur quod accepit à Christo? & Dominum sibi faciat debitorem, cui antea multa debuit? &c.

Calorum, terræ maris, & diuitiarum, vitiorum, hominum, demonumq; dominus apertissime esse cognoscitur, quicumque Christi legitimus exierit seruus.

Et c. 7. col. 1. loquens de Religioforum Dominicis benè ordinatis, & vniiformiter degentibus: Secure speret post hæc peregrinationem ad illam supernam intrare Hierusalem, quicumque in iustorum Congregationem fuerit vocatus. Magnam quippe electionis indicium est, huius fraternitatis, habere conformationem: ac itaq; ab illâ excluditur, qui ab hac fuerit segregatus. Ideo cum omni circumspectione & animi maturitate se studeat, quisquis in hac sancta Collegia Deo dicata vocatus est, ne diabolus fallacia, aut sui negligentia seu ignorantia amoueat ab illis. Potissimum verò stabilitatis remedium, saluberrimumq; consilium est, obedientiam super se iugum assumere, & propriam voluntatem omnino abnegare: propria voluntas Deo semper inimicatur &c. Ostendit hoc Deus sapientissime in iis, qui sine causâ iustâ, dimissionem à Societate extorserunt, quam infelici morte perierint, & in statu peccati mortalis. Eos enim qui in seculari statu malè vixerunt peccata mortalia perpetrando, Deus ordinariè vocat, ideò, vt in religione saluet, in quâ videt eos peccatorum mortalium occasiones tales non habituros, in quibus si essent, in statu mortalis peccati morentur. Et de talibus loquitur S. Gregorius Papa: Plerique sunt, qui nisi omnia reliquerint, saluari apud Deum nullatenus possunt. Et ad querendam hanc in religione salutem, eos dicit teneri, qui se libidine contaminarunt. Sic enim ait: Sciendum est, quia quisquis illicita nulla commisit, huic iure conceditur, vt licitis utatur, sicq; pietatis opera faciat, vt tamen, si voluerit, ea quæ mundi sunt, non relinquat. At, si quis in fornicationis culpam, vel fortasse in adulterium (quod grauius est) lapsus est, eandem se licita debet abscondere, quantum se meminit & illicita perpetrasset. Cum autem alia peccata, quæ frequentius ab adolescentibus committi solent, grauiora sint quam fornicatio & adulterium, vt docent Theologi cum S. Thoma, quia sunt contra naturam, multò magis iudicio S. Gregorij, qui illis in seculo coinquinati sunt, debent statum religio-

dum amplecti, & in eo usque ad mortem dura-
 re, ut faciant dignos penitentiae fructus, quod
 in seculari statu difficile esse docuit experientia
 eorum qui ingressi sunt in Religionem; & do-
 cet eorum qui ex illa egrediuntur, vita ordina-
 riè pessimè traduci solita; & infelici fine con-
 clina. Quare bene ait S. Cyprianus: *Lubrica spes*
est, quae inter somenta peccati saluare se posse sperat:
merita est victoria, inter hostilia arma pugnare, &
*impossibilia liberatio est, flammis circumdari nec arde-
 re. Ideo Sancti, non perseverantes in religione*
mutant damnari: S. Ephraem, Si post renunciationem
& abidationem vita, in virtutis studio claudicare quis
*inciperit, & sensim à recta vià reslire, oculosque re-
 tortum conuertere, hic, & in vià à praesenti erit exem-
 plo, & post hanc vitam regno caelorum priuatus, indig-
 num se ipsam Sanctorum choro reddet. Et S. Bernar-
 dus de modo bene viuendi c. 20. *Qui de Mona-*
sterio ad seculum fugiunt, à Societate Angelorum sepa-
rantur & demonibus locantur: loquitur hic de A-
postatis, postea addit de aliis qui non fugiendo,
sed extorquendo sui dimissionem, ad secularem
statum transeunt.) Qui sanctam Congregationem
relinquunt, & ad secularem viam descendunt, à So-
cietate Dei elongantur, atque dominio diaboli subiu-
guntur. Nec mirum id à Sanctis dici, cum Chri-
stus Dominus prius id decretum tulerit Luc. 9.
61. Nemo mittens manum suam ad aratrum, & res-
picens retro, aptus est regno Dei. Quibus verbis S.
Bernardus ep. 1. sub dio, plucere caelo scripsit. &
non maledicta, minatur Roberto Nepoti, aeter-
nam damnationem, quia à Cisterciensi Ordine
transierat ad Cluniacensem, quamuis id fecerit
cum licentià à Papa extorta, & quamuis Rober-
tus Cluniacensibus fuerit à Parentibus in pue-
ritia cum agro oblatum. Ait, perituram eius animam
pro qua Christus mortuus est, fieri, supra modum pec-
cans peccatum. Quid tibi frustra quispiam blanditur
de absolutione apostolica, cuius consentiam Diuina
legem tenet sententia. Nemo inquam mittens ma-
num suam ad aratrum, & respiciens retro, aptus est re-
gno Dei. Quae verba S. Bernardi etiam illis con-
ueniunt, qui extorquent dimissionem, etsi à Su-
perioribus Societatis ex Apostolicae Sedis con-
cessione indultam. Sicut enim plurium benefi-
centiorum curam animarum habentium adiura-
tam possessionem, dispensatio à Sede Apostoli-
ca sine iusta causà impetrata, à reatu peccati non
liberat, & culpam aeternà damnatione dignam
nò tollit, ita simili modo impetrata à Societate
dimissio, quae vel à carnalibus desideriis Deo
exotis, vel à superbia spiritu speciosa & honorifi-
ca appetente, vel ab impatientia furoribus, res-
aduerlas, à quibus nullus in mundo status est
liber, resurgente, vel à corporis commodorum
cupiditate, ad otium & desidiam, & gula irrita-
menta anhelante, ortum habet. A talibus autem
fontibus, deriuata status religiosi mutatio, Deo
placere non potest, vi & eius origines cum ma-
*nifesto peccato coniunctae.**

Tales timeant, & ni tentationi resistent, ex-
 pectent illam Dei maledictionem, quae est à Deo
 reuelata B. Angelae de Fulgino in vita eius c.
 10. h. 42. edit. Boll. aliàs c. 51. edit. antiquae. *Qua-*
dam vice dum orarem in cella mea, dicta sunt mihi
ista verba: Omnes qui docentur à Deo, illuminantur, ut
intelligunt viam Dei; & in isto lumine & documento,
quod fit eis spiritualiter à Deo obdunt aures, ne au-
diant, & oculos ne videant, nec volunt attendere, nec
volunt audire illud, quod loquitur eis Christus in ani-
ma, sed omnino ingrossantur, & sequuntur doctrinam
aliam à documento, quod intelligunt sibi facti à Deo;
& volunt tenere viam communem contra conscientia:
illi habent maledictionem à Deo omnipotente. Multo-
ties autem dictum est mihi istud verbum, quod prae-
dictum est. Ego autem horrebam illud audire, cum vide-
rerur mihi valde graue, & timebam esse deceptionem,
quod scilicet illis, quibus Deus dat lumen & gratiam,
postea det maledictionem. Tunc ponebatur mihi vnum
exemplum, & praeceptum est mihi frequenter quoddam sa-
cerem scribi. Exemplum autem est de scholare, qui po-
nitur à patre ad scholas, & pater facit ei expensas
sumptuosas, & honorat eum vestimentis & libris, &
cum informatus est sub inferiori magistro, procurat post
ut transferatur ad altiorum Magistrum. Si post haec
Scholaris praedictus negligenter agat, & non curet de
scientia, quam didicit, sed redeat ad statum secularem,
& ad vile officium, & ministerium magis laboricij, &
de eo quod sic didicerat, nihil ei remaneret, talis, inquam,
pater super huiusmodi filio magnam debere habere
turbationem & indignationem. Talis filius est ille, qui
prius docetur per predicationem, & per Scripturas, &
postea spiritualiter illuminatur à Deo, & datur sibi
intelligere spirituali lumine, & diuinà inspiratione,
quomodo sequatur viam Christi, propter quam addis-
cendam prius facit eum doceri per alios, & postea docet
eum Deus suo spirituali lumine & doctrinà, quae non
potest doceri nisi à Deo: & hoc facit, ut ipse se dirigeret,
& etiam aliis lumen esset. Si talis negligenter agat, &
ingrossetur & incrassetur, & despiciat lumen suum &
Dei doctrinam, & diuinam inspirationem, Deus auferet
ei illud lumen & gratiam, & habet maledictionem. Et
est mihi praeceptum, ut hoc verbum scriberem, & vni
Fratri, cui confitebar, ipsum dicerem, quia eum tange-
bat.

Iterum dictum est mihi in alià diuinà locutione: Est
 quadam generatio, quae cognoscit Deum solam ex mul-
 tà bonitate bonorum, quae fecit eis; & isti parum co-
 gnoscunt: & est alia generatio hominum, qui quamuis
 cognoscant Deum per praedicta bona eius, tamen multo
 melius cognoscunt eum per bonitatem Dei, quam expe-
 riuntur in se. Iterum in alià locutione accepi cognitio-
 nem, & audui vocem clamantem & dicentem: O quam
 magni sumus, o quam magni sumus, sed non magni lectores
 Scripturae mea, sed eius adimpletores & factores! It-
 rum dicebat quod tota Scriptura Diuina adimpletur
 in exemplo vitae Christi. Quadam vice dum orando di-
 cerem Deo: Scio Domine, quia tu es pater meus, quia tu
 es Deus meus; doce ergo me, quid vis quod ego faciam;
 & instrue me in his quae tibi placent, quia sum paratus
 obedi-

obedire. Cū ergo in his verbis stetitsem à mane vsque ad vespertinam, & vidi & audiui, sed quod vidi & intellexi, nullo modo possum nec scirem dicere. Sed fuit vna abyssus, omnino ineffabilis, & ostendit mihi quid est ipse, & qui viuunt in ipso, & qui non, & dixit mihi: in veritate dico tibi, quod non est alia via recta, nisi illa, que sequitur mea vestigia, quia in via ista que est mea, nulla est omnino deceptio. Verbum autem istud in veri-

tate & in magna claritate sepe & in multis locutionibus dictum est mihi. Non est autem via seculi, via per quam sequuntur homines vestigia Christi, qui vitam longè diuersam duxit à vitâ seculari. Vixit enim in perpetua castitate, paupertate & obedientia, in perpetua afflictionibus, in perpetuo despectu & persecutionibus multiplicibus.

NICO-